

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ὅσῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τριάντα Σεπτεμβρίου,
δράσις Βουλευτηρίου.

Χίλια τετρακόσα καὶ ἑξή,
καὶ τί καλὸ θὰ τρέξη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ.—Τὰ καινούρια τάματα, καύκαλο κενό;
φέρουν καὶ τὸν Γούναρη τὸν Κορσικανό.
Φέρουν καὶ τὸν Γούναρη, φέρουν καὶ τὸν Μῆτσο,
καὶ ζωγράφοι πέρουνε τῷμορφό του σκίτσο.

Π.—Τί μοῦ λές;
Φ.—Ἀληθινὰ
ἐρχεται καὶ πάλι,
καὶ φωνάζουν: ὡσανὰ
φίλοι του μεγάλοι.

Ὁ φωστήρ ὁ πάνυ
τῆς πολιτικῆς
μετ' ὀλίγον φθάνει
ἐκ τῆς Κορσικῆς.

Π.—Μέσα ὅσῃν ἀντάρα
νὰ καὶ αὐτὸς ἐδῶ...
Ἔχω μὲν λαχτάρω
νὰ τὸν ξαναἰδῶ.

Φ. — Ἄμμι ἐγὼ δὲν ξέρεις πῶς τὸν ἐπεθύμησα...
 μὲς' στὰ τῶσα βάσανα
 μ' ἔκανε κι' ἀνάσανα,
 μ' ἔκανε κι' εὐθύμησα.

Π. — Ἐχει τάχα μέσα του σὰν καὶ πρὶν φωτιά;
 τάχα πῶς νὰ πέρασε μὲς' στὴν ξενιτιά;
 Τάχατε δὲν ἀλλάξε καὶ μορφὴν καὶ σχῆμα;
 τάχα τὸν ὠφέλησε τὸ καινούριο κλίμα;

Φ. — Ὑμνοὶ ἀρέπουν σήμερα γιὰ τὸν Δημητράκη
 ἀπὸ διὸ Πινδάρους...
 ἔχει τάχα μέσα του σὰν καὶ πρὶν μεράκι
 γιὰ Τουρκοβουλγάρους;

Π. — Τάχα νὰ γνωρίζῃ
 ὅτ' ἀπαρτίζετο μέρη
 πυρπολοῦν Ἡφαιστειον;

Φ. — Τάχα ποῖος γνωρίζεις;
 τάχα ποῖος τὸ ξέρει;
 ντάτις ντὶ κουνέστιον.

Π. — Δόγμα κάθε φράσις του,
 λόγος ἐν τοῖς πρώτοις,
 ἀλλὰ κι' ὅλ' ἡ δρᾶσις του
 διαρκὲς φαιδρότης.

Φ. — Τοῦτος σὰν Κισσῶτος
 ὦρμα μετὰ φίλων
 κατ' ἀνεμομύλων.

Τοῦτος πρῶτος πρῶτος
 ἔβαλε τὸ φέσι
 γιὰ νὰ μᾶς ἀρέσῃ.

Τοῦτος καὶ τὸν Ἀτλанта σήκωσε' στὸν ὄμο
 σὰν τὸν Ἡρακλῆ,
 τοῦτος καὶ τὸ Σύνταγμα τῶβαλε' στὸ δρόμο,
 βλάκα Περικλῆ.

Τοῦτος ὁ Δημήτριος ὄντως τρομερός,
 τῆς Κορώνας Κέρβερος κι' ἄγρυπνος φρουρός,
 καὶ θεσμοὺς ἐσκάρωσε νέους τῆς Βουλῆς,
 ἀλαλάζον κύμβαλον, μπόνα τῆς Αὐλῆς.

Τοῦτος ὁ στωμύλος
 εἶχε γίνε φίλος
 καὶ μετὰ τὴν Ἀρκουδα.

Κι' ἔκλεισε πληγαῖς
 κι' ἔκαν' ἐκλογαῖς
 πρώτης μετὰ τὸν Γούδα.

Μέλπουν ρωμαλέοι
 τὰ πολλὰ του κλέη
 καὶ τὰ θαυμαστά.

Ποῦχουν πάρε φόρα
 κι' ἔχουν γίνε τώρα
 πανταχοῦ γνωστά.

Δρᾶσις τοῦ διαβόλου,
 καὶ βεβαίως διόλου
 δὲν μᾶς δείχνει νοῦ.

Ὅποιος ξαναλέει
 τὰ μεγάλα κλέη
 τοῦ Κορσικανοῦ.

Ἔρχεται καὶ πάλι...
 χαῖρε, γῆ μεγάλη,
 γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Χαῖρε, κι' ἡ σοφὴ
 φθάνει κορυφὴ
 τῶν Ἐθνικοφρόνων.

Με στροφὰς Ὀρφέων
 γίγαντα γιγάντων
 δεῦτε νὰ τιμῆσωμεν.

Με τὸν κορυφαῖον
 τῶν Σωτήρων πάντων
 ὡς συνευθυμήσωμεν.

Ὁ Δημήτριος νάτος,
 φθάνει κοιτσονάτος,
 κόσμος τὸν ὑμνεῖ.

Γύρω φίλοι κλαῖνε
 καὶ πολλοὶ τοῦ λένε:
 κάτσε' στὸ σκαμνί.

B.

Π. — Ἐσφωνίζον λόλοι:
 καλῶς ἦλθες πάλι
 μέσα' στὴν Ἀθήνα.

Μείναμε γυμνοί,
 κάτσε' στὸ σκαμνί,
 κάτσε' στὴ μπερλίνα.

Κάθισε' στὴ μέση,
 βγάλε καὶ τὸ φέσι
 τῆς Τουρκίας μετὰ πόνον.

Καθεμὴν Κασσάνδρα
 κλαίει γιὰ τὸν ἄνδρα
 τῶν Ἐθνικοφρόνων.

Ποῖος γι' αὐτὸν τὸν Μῆτρο,
 τῶν Πατρῶν τὸ φύτρο,
 δὲν θ' ἀρχίσῃ κλάμμα;

Ποῖον δὲν θὰ ταράξῃ,
 ποῖον δὲν θὰ σπαράξῃ
 ἓνα τέτοιο δράμα;

Τὸ γλυκὸ του στόμα
 ἔλεγε' στὸ κόμμα:
 πῖετε καὶ φάγετε.

Πλὴν σεμνὸς τὸ σχῆμα
 σὲ Πιλάτου βῆμα
 σήμερον ἀπάγεται.

Σὲ φρικτὰς ἡμέρας
 ὁ πατάξας τέρας
 ὄντως ἀποφώλιον.

Ὁ δοτὴρ τῆς νίκης
 πῶς σὲ καταδίκης
 συσπειροῦτ' ἐδώλιον;

Πόσα πόσα τρόπαια δὲν μᾶς ἐνθυμίζει!...
 νάτος νάτος ἔρχεται, κι' ὅλοι σκοδίζουν: βάρδα,

καὶ τὸ κάθε μάτι μου δάκρυα γεμίζει,
 ποῦ θαρρεῖς πῶς ἔφαγα δυνατὴ μoustάρδα.

Γ.

Φ. — Κι' ἂν ἐγράψῃ, σαλλοκοῦτε,
 ὁ μέγας Ὀμηρὸς ποτὲ
 τὴν θεῖαν Ἰλιάδα.

Ἦθελα νὰ γράφα κι' ἐγώ,
 ποῦ σαλαμάραϊς στιχοῦργώ,
 μὲν Γουναριάδα.

Ἦθελα νὰ γράφα ποῦ λες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
 τοῦ Βασιλείου τοῦ κλεινοῦ,
 καὶ τοῦ μεγάλου Πατρινοῦ
 τὴν φοικαλῆαν μὴνιν,
 τοῦ μόνου καὶ μετὰ γέροντος Προθυποργοῦς ἀλκί-
 πολλῆς κοιλίας ἔδραψε πατριωτῶν ἰφθίμους. [μους]

Ἦθελε τὸ φρόνημά μας,
 κι' εἶχε τότε σὰν ἀδάμας
 τῆς Κορώνας ἀπαστράφει.

Καὶ τῆς Κρήτης τὸν Δευτέρη
 τοῦ διαβόλου τὸ τεφτερί
 ἀπὸ καιροῦ τὸν εἶχε γράφει.

Ἦθελα τοῦ λαοφύτου
 νὰ τοῦ γράψω, κορυφαῖον,
 ἔπη δοξασιβευτικά.

Ἦτον ὑψηλὸς σκοπὸς τοῦ
καὶ πολιτικῆ τοῦ μόνῃ
νὰ ξεκάνῃ τὸν Βρακᾶ.

Τοῦτος τῶν Φιλελευθέρων εἶχε ψῆσει τὸ σηκότι,
καὶ σὶδ πείσμα τοῦ Λευτέρῃ
ἔσφιξε κ' ἔχθρῶν τὸ χέρι,
κ' ὅπως λένε τοὺς Βουλγάρους ἀφειδῶς ἐτροφοδοτεῖ.

Στὸ σκαμνὶ καθίζουν τώρα τὸν νταῖ τὸν Δημητράκη,
ποῦ γράφει τὸ Σύμπαν τότε σὲ μιὰ κ' ἄλλῃ τοῦ πατοῦνα
πλὴν ἂν εἶχε κ' ὁ Λευτέρῃς μὲ τοὺς Γερμανοὺς μεράκι,
ὑπὲρ τῆς Ἀντάνι βεβαίως θ' ἄχε ξεσπαθῶς ἢ Γούνα.

Γιὰ τὸ πείσμα τοῦ Λευτέρῃ
τὸν Πασάρωφ σ' ἴδ' ὅνα χέρι,
ὅτ' ἄλλο τοῦ τὸν Κεμαλῆ.

Καὶ μὲ συνεχεῖς θριάμβους
ἄφινε κ' ἐμᾶς ἐκθιάμβους
καὶ τοὺς ξένους πρὸ πολὺ.

Δ.

Π.— Μέσα σὲ τόσας σύμφορὰς
μηνύματα πολλῆς χαρᾶς...
χαῖρε, κλεινὴ μητέρα.

Ἄγγελος κράζει λιγυρὸς
ὅτι σπαθᾶτος τρομερὸς
ξανόρχετ' ἐδῶ πέρα.

Ἰδοὺ κ' ὁ Βίκτωρ Δούσμανης... κ' ἐκεῖνος ὁ σονοῦπω.
ἔρχεται σὶδ πτολίεθρον ἐν ταραχῇ καὶ γδούπῳ.
Πόσοι γ' αὐτὸν τὸν Βίκτωρα δὲν ἤχησαν παιᾶνες!...
λὲς πῶς καὶ τώρα τοὺς ἀκοῦς,
μὰ φύτεψε βασιλικοὺς
καὶ βγήκαν μαντζουράναις.

Ὁ Βίκτωρ κ' ὁ Δημήτρης... λὲν πῶς ἐκεῖνοι πρῶτοι
ἐβάλθησαν νὰ φάνε τῆς Κρήτης τὸν προδότη.
Κι εἶπανε σ' τὴν Ἀθήνα
κ' εἶπανε καὶ σ' τὰ ξένα
πῶς ἔκαναν ἐκεῖνα
τὰ κλέη τὰ μεγάλα
ὁ Μῆτσος μὲ τὸ πένα
κ' ὁ Βίκτωρ μὲ τὸ πάλα.

Καὶ τοῦτος ὁ τρανὸς ὁ σπιρουνάτος
μ' ἐκείνον τὸν Δημήτρη τὸν Γαζῆ
καὶ μὲ πολλοὺς Σωτήρηδες μαζὶ
ἐφρόντισαν νὰ πᾶμε κατὰ κράτος.

Ὅ, τι κ' ἂν ἦτο σάπιο καὶ σακάτικο
οἱ Βίκτωρες μᾶς τῶχαν κάνει ροῖδο,

κ' ἐξύμνεις τὸ σπιρουῖνι τὸ Κορφατικό
καὶ σὺ τῆς φαντασίας τὸ κορόιδο.

Δὲν ἔπαυαν καὶ τοῦτον τὸν ἐρίφη
σκέψεις σατανικαὶ νὰ τὸν πλανοῦν,
καὶ τῆς Πατρίδος ἤθελε τὰ ξίφη
σύμβολα δεσποτείας νὰ γενοῦν.

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ καὶ σὺ γνωρίζεις, χάχα,
τὰ σχέδια τοῦ πρώτου Σπαθαρίου
πῶς εἰς τὸ τέλος ἔμειναν μονάχα
σὰν ὄνειρον νυκτὸς τοῦ Νοεμβρίου.

Κατέσφαξε τὸ Σύνταγμα τὸ φαῦλο
μὲ Μοναρχίας οἰστρους σ' τὸ κεφάλι,
ὥς ὅτου μιὰν ἡμέρα δίχως γαῦλο
σ' τὴν Κορσικὴν οἰστρήλατος ἐστάλη.

Ε'.

Φ.— Ὀνειράτα φροῦδα,
μαραίνονται κῆποι...
κυττῶ τὸν Μαρούδα
νὰ ψάχνῃ τὸν Πίπη.

Καὶ τρέχουν καὶ τρέχουν
γ' αὐτὸν—ὠϊμένα!—
μὰ δὲν τὸν παντέχουν
σὲ μέρος κανένα.

Τί δρόμους περνᾶνε...
ὁ Πίπης ποῦ νᾶναι;
ῥωτοῦνε γοργοί.

Κοντεύει τὸ βράδυ
καὶ μαῦρο σκοτάδι
πλακώνει τὴ γῆ.

Ποῦ νᾶναι κουμμένος;
ποῦ τρέχει ταχύς;
μὴ βοῇ εὐχαρίαν,
καὶ γράφει κλεισμένος
τῆς τὸτ' ἐποχῆς
κλεινὴν ἱστορίαν;

Τέλος τὸν ἀνακαλύπτουν τὸν ἱστορικὸ Σωτήρη,
καὶ τοὺς λείπει πῶς θὰ πᾶν γιὰ μεγάλο τους κατήρι
μόνος τοῦ στοῦς Δικαστὰς νὰ διηγηθῇ τὰ τότε,
ὅπου σὲ παιδιὰ κ' ἐγγόνια
θὰ τὰ διηγοῦνται χρόνια
δοξασμένοι πατριῶται.

Π.— Καὶ γὰρ τοῦτα παλαβέ,
δαὸ κατὰ παλαιὰ λαβέ.